

Mutta oli vielä jotain muuta. Minulla oli ollut vähän aikaa hoidossa Lisa, pieni siilityttö, jolla oli monta vaivaa. Se oli aarre, suloinen ja hauras. Olin tuonut sen mukaanani, koska jossain vaiheessa minun olisi annettava sille ruokaa. Minun oli syötettävä sitä, koska omin avuin se ei selvinnyt. Vapaaehtoiset ja ystävät olivat selvillä tilanteesta ja auttoivat minua laittamaan sen pieneen käytöstä poistettuun vessaan. Se oli lämmitetty ja sopisi Lisalle hyvin. Juhlahumu oli korkeimmillaan, kun livahdin Lisan luo. Vessa oli todella ahdas. Sinne mahtui juuri ja juuri pieni lavuaari ja wc-pönttö. Otin Lisan ja ruiskun, jossa oli ruokaa, istuin pöntön kannelle – ei ollut muuta paikkaa! – ja aloin syöttää sitä. Juuri silloin joku koputti ovelle. ”Varattu”, huusin ärtyneenä. Pienet äänet vastasivat kuorossa melkein kuiskaten: ”Ei meidän tarvitse päästä vessaan... haluamme nähdä Lisan”. Pahus! Joku vapaaehtoinen tai ystävä oli vuotanut salaisuuden. Ei sen puoleen, etten haluaisi näyttää Lisaa, mutten voinut antaa kenenkään häiritä sitä. Se saattaisi hermostua tai stressaantua. ”Olen syöttämässä sitä ja tuntemattomien ihmisten läsnäolo voi pelästyttää sen”, vastasin huolestuneena.

”Olisimme ihan hiljaa. Haluaisimme kovasti nähdä sen”, inttivät ”kuorolaiset”.

”Noh, jos ette melua ja puhutte hiljaa, ettekä tule sisään, ettekä liiku...” Alistuneena olin vielä antamassa vielä ohjeita, kun ovi avautui hitaasti ja näkyviin tuli monta hymyilevää ja ihmettelevää naamaa. Ihastuneina ne mumisivat: ”Hei, Lisa”. Lievästi vaivautuneena vähemmän elegantista työpisteestäni olisin

halunnut lisätä vielä jotain, mutta annoin olla. He olivat kaikki siinä liikkumattomina ja hiljaa, pikkusiilin olemuksen vangitsemina ja hurmioituneina. Myöhemmin he sanoivat minulle: ”Päivän paras lahja oli saada nähdä Lisa. Sillä on yhtä kauniit silmät kuin enkeleillä”.